

בן בקדש חזיתך (ש), מה הטעם?
אלא בן בקדש חזיתך, אף על גב
שאני במדבר הזה, במקום שהוא
כה - אני רואה אותך להדבק בך,
ומשתוקק אחריך לראות עיך
וכבודך. וזה הוא כמו שכתוב (ש)
משכני אחריך נרוצה. בזמן
שתמשכני אחריך, הכל נתרצה
עמך.

הביאני המלך חדריו - אלו חדריו
גן העדן. ששנינו, כשברא
הקדוש ברוך הוא את אדם
הראשון, מעפרו של בית המקדש
נטל, ומשם נברא. ונפח בו נשמת
חיים, ומשם פתח לו פתח של גן
עדן, והכניס אותו לשבעים
חדרים היכלות קדושים, ועשה
לו עשר חפות, כמו אותן החפות
שעתידי הקדוש ברוך הוא לעשות
לצדיקים בגן עדן. ומלאכים
העליונים היו מרקדים לפניו,
והיה שמח שם.

ושם העביר לפניו הקדוש ברוך
הוא כל אותן רוחות ונשמות
שעתידות ומזמנות להיות בבני
אדם שיצאו ממנו.

בין שהגיע לדוד המלך, ראה
אותו שלא היה לו חיים כלל. אמר
לפניו: רבוננו של עולם, מי הוא
זה שלא ראיתי לו חיים? עד
שאמר לו הקדוש ברוך הוא: זה
דוד המלך. בין שראה אדם
הראשון כה, נתן לו משנתיו
שבעים שנים, והם שבעים
השנים של חיי דוד המלך. וכל
איבר ואיבר מכל איבריו נתן לו
משלו. וחסרו מאדם הראשון
שבעים שנה מאותן אלף השנים
שלו.

כתוב משכני אחריך נרוצה,
אותיות הסוד של השם הקדוש
היו חקוקות מעלה ומטה. בשעה
שאותן אותיות בולטות ועולות

בן בקדש חזיתך, מאי טעמא. אלא בן בקדש
חזיתך, אף על גב דאנא במדברא דא,
באתר דאיהו הכי, אנא חמי לך, לאתדבקא
בך, ותאיב אבתרך למחמי עוזך וכבודך. ודא
איהו כמא דכתיב, משכני אחריך נרוצה,
בזמנא דתמשכני אבתרך, פלא נתרעי עמך.

הביאני המלך חדריו, אליו חדריו דגנתא דעדן.
דתנינן, פד ברא קודשא בריך הוא
לאדם הראשון, מעפרא דבי מקדשא נטיל,
ומתמן אתברי. ונפח באנפוי נשמתא דחיי,
ומתמן פתח ליה פתחא דגן עדן, ועייל ליה
בשבעין אדרין היכלין קדישין, ועבד ליה
עשר חופות. כגוונא דאינון חופות דזמין
קודשא בריך הוא למעבד לצדיקנא בגן עדן.
ומלאכי עילאי הוו מרקדן קמיה, וההו חדי
תמן.

ותמן אעבר קמיה קודשא בריך הוא, כל אינון
רוחין ונשמתין, דזמינין ומתעתדן
למהוי בבני נשא, דיפקון מיניה.

בין דמטא למלך דוד, חמא ליה דלא הוי
ליה חיי כלל. אמר קמיה רבוננו של
עולם, מאן הוא דנא, דלא חמינא ליה חיי,
עד דאמר ליה קודשא בריך הוא, דוד מלכא
איהו. בין דחמא אדם הראשון כה, נהיב ליה
משנוי שבעין שנין, ואינון שבעין שנין דחיי
דוד מלכא. וכל שייפא ושייפא מכל שייפוי,
יהב ליה מדייליה, וחסרו מאדם קדמאה
שבעין שנין, מאינון אלף שנין דיליה.

כתיב, משכני אחריך נרוצה, אתוון דרזא
דשמא קדישא, הוו גליפין עילא
ותתא. בשעתא דאינון אתוון בלטין וסלקין
לגבי אתוון אחרנין, כל אינון משריין קדישין,